

Javaslatok egy országos ivartalanítási program megvalósításért

A javaslat célja és oka:

Ivartalanítási programok megvalósítása országszerte, mert irreálisan nagy az ivaros kóbor kutyapopuláció, akik egyébként be sem kerülnek az ellátó rendszerbe.

I.) Problémaleírás:

Országszerte, minden megyében megfigyelhető, hogy a vidéki városok, települések peremterületein, a társadalom perifériájára szorult, szociálisan hátrányos helyzetű, főként roma származású családok lakókörnyezetében nagy létszámú ivaros kóbor állat (kutya,macska) állomány halmozódott fel.

II.) Analízis:

Ezeken a területeken folyamatosan, kontroll nélkül szaporodnak az állatok, rendkívül sok nem kívánt szaporulatot létrehozva ezzel, melyek később bekerülnek a városok, települések belterületeire. Ezek a szaporulatok folyamatosan biztosítják a kóbor állatok folyamatos utánpótlását, mely állatok közül sokan bekerülnek a sok helyütt elégséges, de inkább elégtelen állategészség-ügyi ellátórendszerbe, azaz a gyepmesteri rendszerbe. Ezek a kutyák többségében ki-be járnak, kóborolnak, sokan láncontartottak. Nem gazdátlanok, mert valamelyik házhoz végeredményben tartoznak, de úgy vannak tartva, mint a feketerigó, ha itt van az sem baj, ha nincs az sem. Sok helyütt nagyon rossz tartási illetve életkörülmények között vannak.

Állatbarát és nem állatbarát embernek egyaránt fontos, hogy ezt a problémát megszüntessük, hiszen nem jó, hogy a gyerekek úgy nőnek fel, hogy folyamatosan az állatbántalmazás, felelőtlen állattartást, állatkínzást és a „valakit hívtunk a kocsmából és az elintézte” nevű jelenséget

tapasztalják. Nem jó, ha a gyerekek abban nőnek fel, hogy évente többször látják Józsi bácsit egy teli lavar kölyökkel vagy egy teli zsák kölyökkel és egy lapáttal és kisvártatva visszajön üreskézzel. Az egyébként is hátrányos helyzetű lakókörnyezet rendkívüli létfenntartási problémáit a nem kívánt kóbor állat szaporulat tovább tetézi.

Az ellátórendszer jelentősen túlterhelt és rosszul finanszírozott. Alkalmatlan arra is, hogy felületén kezelje a problémát, nemhogy arra, hogy megoldja azt.

Kiemelten fontos társadalom politikai értéket képvisel ez a kérdés, hiszen a társadalom mentálhigiénés edzettségéhez nagyban hozzájárulnak a fent leírt jelenségek.

Közvetve csökkennének azok az állatkínzásos esetek, amiről például a legutóbb lehetett hallani, amikor is egy családapa szamurájkarddal kivégezte a kölyköket. Egy állampolgár akinek nincs alternatívája, mert érzi és látja az ellátórendszer alkalmatlanságát, akkor kétségbeesett lépést tehet és megpróbál saját, alternatív megoldást találni. Sokszor jól is tud végződni egy nemkívánt szaporulat megszületése és látszólag megnyugtatóan elhelyezték őket új családokban, azonban, mivel ez nem a kellő körültekintéssel történik vagy változás áll be a család állapotában, ezért később az a szerencsétlen kiszolgáltatott állat könnyen az utcán vagy sintértelepen találhatja magát.

III.) Megoldási javaslatok:

Arra kellene törekedni, hogy gyökerében megoldjuk a problémát, hiszen nem elég felületesen, elégséges módon kezelni a problémát.

Orbán Viktor miniszterelnök úr hasonlatával élve, ha egy házban csőtörés van, akkor nem azzal kell foglalkozni, hogy melyik szobába mennyi vizet engedünk be, hanem el kell zárni a főcsapot.

Becsléseink szerint kb. 30.000 kutyát kellene ivartalanítani az országban most rögtön, ahhoz, hogy lélegzetvételnél levegőhöz jussunk. Vannak civil kezdeményezések, amelyek révén pár ezer állat ivartalanításra kerül az országban, de ez sajnos minden civil igyekezet ellenére kevés. Például a svájci Susy Utzinger alapítvány (SUST) évente kb. 1.300 állatot ivartalanítat. Állami finanszírozásra van szükség ahhoz, hogy egy országos ivartalanítási programot kivitelezni tudjunk. Becsléseink és számításaink szerint kb. 600.000.000.- forintra van szükség, amiből ezt az ivaros kutyapopulációt ivartalanítani lehetne, ebben benne van az állat-egészségügyi ellátás, az infrastruktúra és a személyi feltételek, apparátus is.

Az államnak együttműködésre kellene törekednie az egyes helyi állatvédő szervezetekkel, akiknek pontos helyismeretük van és pontosan be tudják azonosítani azokat a területeket, ahol az ivaros kutyák élnek. Az ő helyzetfelismerésükben, becsületességükben és tisztességükben döntő többségben meg lehet bízni. A kutyákat érdemes lehetőség szerint visszahelyezni oda ahonnan jöttek sebragasztással vagy felszívódó varratokkal, hiszen ezt a létszámot nem bír el egy olyan elégséges ellátó rendszer, ami ma van Magyarországon. Ebbe a rendszerbe alig 20.000 kutya kerül be és annak a jelentős része sajnos nem jut ki élve a vesztőhelyekről, az államilag finanszírozott ebrendészeti telepekről – tisztelet a kivételnek.

Az ivartalanítás az egyetlen humánus módja annak, hogy megoldjuk a kóbor állat kérdést, ezért az ivartalanítás elengedhetetlenül fontos.

Első körben azokkal érdemes kezdeni, akik maguktól odaadják az állatot ivartalanításra és akik visszahelyezhetők élőhelyükre, azonban később, az évek előrehaladtával a lehetőségekhez képest a lehető legszélesebb módon ki kell terjeszteni az ivartalanítási programot.

A kutya, csak akkor tudja elérni a hozzá méltó értéket, ha nem lesz belőle ilyen irreálisan sok.

A felelős állattartás csak akkor tud valójában megvalósulni, ha csak az az ember tart állatot, aki akarja is. Ma az is tart állatot, aki egyébként nem akar, de valahogy eltűri a „portán”. Amíg ez a jelenség él, addig nem tudunk előre lépni. Ez mindennek az origója.

2016.08.18., Budapest

Mészáros Gabriella

alapító, Kutya-segélyszolgálat Alapítvány

elnök, Magyar Állatvédők Országos Szervezete (MÁOSZ)

magyarországi képviselő, Susy Utzinger Stiftung für Tierschutz (SUST)